

PETER PAN și WENDY

J.M. BARRIE

PETER PAN și WENDY

Ilustrații de
LIVIA RUSZ

Traducere din engleză
și adaptare de
ANA ALFIANU

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Iustina Croitoru
Tehnoredactare: Andreea Dobreci
Tipărit la Master Print Super Offset

J.M. Barrie
Peter Pan and Wendy

© HUMANITAS, 2025, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Barrie, James Matthew
Peter Pan și Wendy / J.M. Barrie; il. de Livia Rusz;
trad. din engleză și adapt. de Ana Alfianu. –
București: Humanitas, 2025
ISBN 978-973-50-8790-6
I. Rusz, Livia (il.)
II. Alfianu, Ana (trad.; adapt.)
821.111

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Umbra

ai devreme sau mai târziu, toți copiii, în afară de unul singur, cresc și se fac mari. Isteți cum sunt, ei își dau seama repezitor de lucrul acesta, iar micuța Wendy și-a dat seama în felul următor: pe când avea doi ani și se juca în grădină, a rupt plină de entuziasm o floare și, cu ea în mână, a dat fuga la mama ei. Trebuie că arăta încântător, fiindcă doamna Darling și-a dus mâna la piept și a spus:

— Of, ce păcat că n-o să rămâi mereu așa mititică!

Asta a fost tot, dar din clipa aceea Wendy a înțeles că va trebui să crească mare; și uite cum vârsta de doi ani poate însemna începutul sfârșitului.

Peste câțiva ani locuiau cu toții în casa cu numărul 14 – domnul și doamna Darling, cei trei copii, Wendy, John și Michael, împreună cu Nana, doica lor, care nu era nici mai mult, nici mai puțin decât un câine din rasa Newfoundland.

În seara când începe povestea noastră, copiii dormeau deja. Pentru că Nana era liberă, doamna Darling îi îmbăiașe, apoi le cântase încetișor, până ce copiii alunecaseră pe tărâmul somnului,

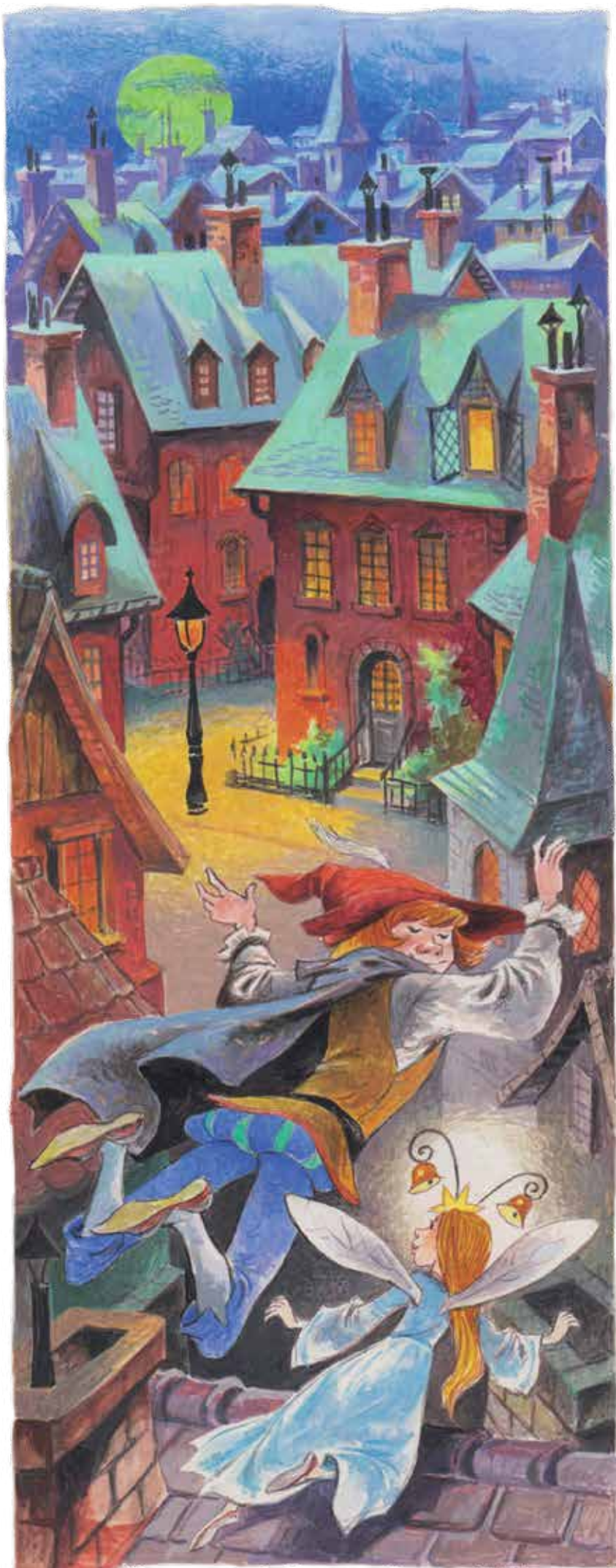
desprinzându-și rând pe rând degetelele din mâna ei.

Doamna Darling se puse atunci să coasă ceva la lumina focului din cămin, însă era liniște, și căldura era atât de îmbietoare, încât ațipi și avu un vis. Se făcea că Tărâmul de Nicăieri se apropiase fără ca nimeni să bage de seamă, iar un băiețel ciudat îi trecuse pragul și se afla acum lângă doamna Darling. Aceasta nu se sperie câtuși de puțin, căci i se păru că-i cunoaște de undeva chipul.

Dacă prichindelul s-ar fi mulțumit să rămână în vis, n-ar fi fost nicio supărare. Însă iată că deodată fereastra de la camera copiilor se deschise, iar băiețelul sări peste pervaz și nimeri pe podea. O luminiță cât pumnul îl însoțea, zburând însuflețită prin încăpere, și se prea poate ca tocmai ea să fi fost pricina pentru care doamna Darling se trezi.

Când dădu cu ochii de băiețelul acela ciudat, îmbrăcat într-o tunică de frunze, doamna Darling scoase un țipăt și chiar în clipa aceea își dădu seama, nu se știe cum, că prichindelul nu era altul decât Peter Pan.

La țipătul doamnei Darling, ușa se deschise și Nana, tocmai întoarsă de la plimbarea de seară, dădu buzna în cameră.

Cum îl văzu pe prichindel, mârâi și se năpusti asupra lui, însă băiețelul fu mai iute și, cât ai clipi, sări pe geam afară. Doamna Darling țipă din nou, de data asta plină de îngrijorare pentru bietul copil, pe care-l și vedea prăbușit fără suflare jos, pe caldarâm.

Ieși în fugă până în stradă, dar prichindelul se topise ca prin farmec. Când privi sus, pe cerul negru al nopții, doamna Darling nu zări decât o luminiță care i se păru a fi o stea căzătoare și nimic mai mult.

Se întoarse apoi în cameră și văzu că Nana ținea cu strășnicie în gură ceva curios, care se dovedi a fi chiar umbra băiețelului. Când acesta țâșnise spre fereastră, Nana o închisese iute, dar fusese prea târziu ca să-l mai oprească pe prichindel. Umbra lui însă, mai puțin norocoasă, fusese retezată cât ai zice pește.

Doamna Darling cercetă cu atenție umbra, dar nu văzu nimic neobișnuit la ea. Își spuse atunci că cel mai nimerit lucru ar fi s-o pună la păstrare într-un sertar al scrinului, până când va găsi un prilej bun să-i povestească soțului ei toată tărășenia.

Acest prilej se ivi o săptămână mai târziu, într-o seară de vineri ca oricare alta, când Nana pregăti apa pentru baia lui Michael, îl scăldă grijulie și apoi, luându-l în spinare, vru să-l ducă la culcare.

— Nu mă culc! răcni copilul din toți rărunchii. Nu vreau, nu vreau și gata! Haide, Nana dragă, nu-i nici ora șase! Lasă-mă, sau nu te mai iubesc niciodată!

Chiar în mijlocul acestui tărăboi, doamna Darling intră în cameră gătită în rochia ei albă de

seară, urmată de domnul Darling, care agita în mână o cravată mototolită.

— Ce s-a întâmplat, tati?

— Ei, iaca! se burzului domnul Darling. Ce să se întâmple? Afurisita asta de cravată nu vrea să se înnoade și pace bună! Adică nu vrea să se înnoade la gâtul meu! Dacă o leg de stâlpul patului, imediat se arată cuminte și face nodul așa cum trebuie. Dar la gât, nici pomeneală!

— Lasă-mă și pe mine să încerc, dragă, îl împacă doamna Darling, prefăcându-se a nu băga de seamă că tocmai de aceea venise domnul Darling pe urmele ei.

Și în vreme ce copiii se adunară roată în jurul lor, așteptând să vadă cum li se va hotărî soarta, doamna Darling, cu degetele ei delicate, aranjă repede și cu iscusință nodul cravatei. Poate alți soți s-ar fi arătat ranchiunoși pe asemenea îndemănare, însă domnul Darling era mânat de sentimente prea alese și nu se cobora la asemenea purtare josnică. În schimb, îi mulțumi distrat soției lui și, uitându-și pe dată supărarea, îl aburcă pe Michael în spinare și prinse să zburde cu el prin cameră.

Țopăiala încetă când Nana, intrând în încăpere, se împletici fără voie printre picioarele domnului Darling, umplându-i pantalonii de păr. Bietul om abia se abținu să nu plângă de ciudă și, cu toate că soția lui avu grijă să-i perie temeinic, domnul Darling prinse iar să spună că poate nu-i chiar o idee grozavă să ai un câine nepriceput drept dădacă.

— Ce vorbești, George? Nana e o ade-vărată comoară!

— Se prea poate, dar tare mă tem că uneori se poartă cu ăștia mici de parcă ar fi niște cățeluși.

— Nici vorbă, dragă. Sunt sigură că știe prea bine că au suflet!

— Nu știu zău, spuse domnul Darling preocupat. Nu știu zău dacă e chiar așa cum zici.

Atunci doamna Darling își spuse c-a sosit momentul să-i povestească despre

pățania cu băiețelul cel ciudat. La început, domnul Darling pufni pe nas disprețuitor, că doar nu era el omul care să creadă așa năzbâtii, dar când doamna Darling îi arătă umbra, căzu pe gânduri.

— Nu știu cine e, spuse el cercetând-o cu atenție, dar tare mă tem că e vorba de o pușlama în toată regula.

În clipa aceea, Nana intră în cameră cu doctoriile lui Michael.

Se prea poate ca domnul Darling să fi fost un bărbat temerar în cea mai mare parte a timpului, însă când venea vorba de doftoriceli, se purta tare prosteste. Își închipuia plin de candoare că toată viața își luase doctoriile fără să crâcnească. Așa încât, văzându-l acum pe Michael că se ferea de lingura pe care Nana i-o îndesa sub nas, îl dojeni:

— Hai, măi copile, fii bărbat și ia-ți doctoria!

— Ba nu, ba nu! se răzvrăti Michael îndărătnic.

Doamna Darling se duse repede să-i aducă o ciocolată, ceea ce domnului Darling i se păru a fi o dovadă de slăbiciune femeiască.

— Draga mea, ce-l tot răsfeți atâta? strigă el în urma ei. Michael, când eram de seama ta, să știi că nu ziceam nici păs când trebuia să-mi iau doctoria. Ba chiar le mulțumeam din inimă dragilor mei părinți, care aveau grijă de mine să mă înzdrăvesc.

Domnul Darling chiar credea aceste baliverne, iar Wendy, care era deja în cămașa de noapte, le credea și ea, așa că spuse, vrând să-și încurajeze frățiorul:

— Tati, doctoria aia pe care o iei tu câte-odată e chiar mai groaznică decât asta, nu-i așa?

— Chiar așa e, răspunse domnul Darling, neînfricat. Și de n-aș fi rătăcit pe undeva sticluta, aș fi dat doctoria pe gât numaidecât, Michael, ca să-ți dau un bun exemplu.

— Știu eu unde-i sticluta, tati! strigă Wendy, care era gata oricând să-i sară în ajutor. Ți-o aduc chiar acum, mai

spuse ea și se năpusti afară din cameră înainte ca tatăl ei să o poată opri.

— John, spuse atunci domnul Darling, care se amărâse dintr-odată, John, nici nu știi ce îngrozitoare e doctoria aia. E așa lipicioasă și dulce, că ți se întoarce stomacul pe dos numai când te gândești.

— Lasă că acuși o dai gata, tati, spuse John plin de veselie chiar în clipa când Wendy se înapoie cu doctoria într-un pahar.

— Am venit cât de repede am putut, gâfâi ea.

— Grozav de repede, se îmbufnă tatăl ei, fără ca fetița să bage de seamă. Michael primul! hotărî el.

— Ba tata primul! se opuse Michael, care era de felul lui cam bănuitor.

— O să mi se aplece, să știi! se stropși domnul Darling.

— Hai odată, tati! îl încurajă John.

— Taci, măi copile! se rățoi tatăl lui.

Wendy îl privea nedumerită:

— Bine, tati, păi nu ziceai că-i floare la ureche?

— O fi, n-o fi, vorba e că paharul ăsta e plin-ochi cu doctorie, iar în lingura lui Michael abia dacă e un strop. Nu-i cinstit așa, pe cuvântul meu că nu-i cinstit!

— Aștept, spuse Michael neînduplecat.

— N-ai decât! Ce, crezi că nu pot să zic și eu că aștept?

— Tati e un fricos și jumătate!

— Ba tu ești un fricos și jumătate!

— Mie nu mi-e frică nici cât negru sub unghie!

— Mie nici atât!

— Păi atunci ce mai stai? Bea odată doctoria!

— Ba tu primul!

Chiar atunci, lui Wendy îi veni ideea salvatoare:

— Ce-ar fi să luați doctoria deodată?

— Splendid, spuse domnul Darling. Ești gata, Michael?

Wendy numără până la trei. Michael înghiți cuminte doctoria, în vreme ce domnul Darling ascunse iute paharul la spate.

Michael scoase un strigăt mânios, iar Wendy exclamă:

— Vai, tati! Se poate una ca asta?

— Niciun „Vai, tati“! Iar tu, Michael, încetează cu zarva. Pe cuvântul meu că am vrut să iau doctoria, dar nu știu cum se face că am nimerit pe-alături.

Copiii îi aruncară o căutătură atât de încruntată, încât domnul Darling, văzând-o pe Nana că intră în baie, încercă să-i înduplece:

— Știți ce? Tocmai mi-a venit o idee năstrușnică. Ia să-i jucăm o festă Nanei și să-i turnăm doctoria în castronaș! Sigur o să creadă că-i lapte și-o să lipăie tot, cât ai zice pește!

Doctoria chiar avea culoarea laptelui; însă copiii nu găseau nimic de râs la păcăleala asta, și-l priviră pe tatăl lor cu reproș când acesta turnă doctoria în castronașul Nanei.

— O să ne distrăm pe cinste, spuse el nu foarte convins, iar copiii nu îndrăzniră să-l dea de gol când doamna Darling și Nana se întoarseră în cameră.

— Haide, Nana, papă tot, ca un câine cuminte ce ești, o îmbie atunci domnul Darling, mângâind-o.

Nana se bucură grozav și, dând din coadă, se repezi la castronaș și începu să lipăie cu poftă. După câteva clipe, ridică privirea și se uită lung la domnul Darling, fără mânie, însă cu o asemenea amărăciune în ochi, cum numai câinii cu suflet nobil sunt în stare să arate. Apoi se îndreptă încetșor spre culcușul ei, cu coada între picioare.

Domnul Darling se rușină, însă nu îndrăzni să zică nimic. În tăcerea apăsătoare care se lăsase, doamna Darling mirosi castronașul și strigă:

— Vai, George, dar asta e doctoria ta!

— Ei, iaca! Am făcut și eu o glumă, acolo! hohoti el, însă adevărul e că râdea cam mânzește, în timp ce soția lui îi alina pe băieți, iar Wendy o îmbrățișa pe Nana. Așa-mi trebuie dacă vreau și eu să aduc un zâmbet în casa asta! continuă el, însă văzând că Wendy încă o strângea la piept

pe Nana, se răzvrăti: Asta-i bună! Sigur, cocoloșește-o! Pe mine nu mă răsfăță și nu mă strânge nimeni în brațe! Și cine vă pune pe masă pâinea de toate zilele, mă rog frumos? Eu! Dar îi pasă cuiva de mine? Nici vorbă, vai, nici vorbă!

— Mai încet, George, că ne-aud servitorii, se rugă de el doamna Darling.

— Lasă-i să ne-audă, răspunse domnul Darling nepăsător. N-au decât! Și tare aș vrea să știu cine-i șeful în casa asta, eu, sau câinele?

Atunci copiii începură să se smiorcăie care mai de care, iar Nana veni la el gudurându-se și privindu-l cu ochi rugători, însă în zadar.

— Degeaba! strigă domnul Darling neînduplecat. Prea târziu! Locul tău e afară,

în curte, și te poftesc să ieși în clipa asta, ca să te pun în lanț.

— George, șopti doamna Darling, adu-ți aminte ce ți-am spus despre prichinde-lul acela.

Dar domnul Darling era surd la vorbele ei. Ținea morțiș să le arate tuturor cine-i șeful, așa că o scoase pe Nana din camera copiilor, când cu binișorul, când luând-o pe sus, când se dumiri că poruncile îi rămân fără răspuns. Adevărul e că domnul Darling se căia amarnic, însă n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului.

Între timp, doamna Darling îi culcase pe copii, care erau neobișnuit de tăcuți, și aprinsese lumânările de pe noptiere. Nana lătra de zor, iar John se smiorcăi:

Cuprins

Umbră	5
Hai să fugim! Hai să fugim!	11
Insula	23
Căsuța	32
Laguna sirenelor	40
Căminul fericit	50
Basmul lui Wendy	56
Răpirea copiilor	63
Corabia piraților	70
Întoarcerea acasă	84

